

Menneske i dette Land tror paa Muligheden deraf. Naar Forholdet er dette, synes jeg, det er mere naturligt, at vi ganske rolig vedstaar det her paa Rigsdagen og saa sætter en almindelig Revisionsbestemmelse ind i Loven.

Den højtærede Minister udtalte sig om mine Bemærkninger om den sunde og forsvarlige Administration af disse Forhold. Han mente ikke, det havde været heldigt, om Staten tidligere var gaaet til at forhøje disse Takster. Det vilde have været et daarligt Eksempel, saaledes forstod jeg den højtærede Minister, overfor andre. Det synes jeg ikke, man kan give den højtærede Minister Ret i; naar man har set det kolossale Underskud, Staten stadig kører med paa disse Omraader, vilde en Henviisning til Statens Eksempel aldeles intet betyde. Saa snart man vilde sige: Ja, se til Staten, den lægger ikke noget paa, saa vilde alle Mennesker sige: Vorherre bevares, men hvad er det ogsaa for et Resultat, det fører til? En saadan Henviisning vil altsaa ikke virke det allermindste. Den højtærede Minister siger, at det er de rige, der skal betale det; men det er heller ikke rigtigt. Forholdet er jo det ganske simple, at vi har opsummeret en betydelig Statsgæld, som skal forrentes og betales, og endnu i dette Øjeblik har vi ikke faaet forelagt Lovforslag fra den højtærede Regering med Hensyn til den finansielle Balance; vi har faaet Anvisning paa, at det vil komme, men hvordan det vil se ud, ved vi ikke noget nærmere om endnu. Det er jo ikke fortrinsvis den fattige Befolkning, der bruger Jernbanevæsenet eller Postvæsenet, men her maa vi huske paa, at det er de mange Bække smaa, som samler sig til den store Aa. Rigsdagen kan ikke forlange, at Postvæsenet under de nuværende Forhold skal give fuld Dækning. Vi maa sige som saa: Forholdene er ekstraordinære, og det er rimeligt, at en Del af de Dyrtidsudgifter, vi har, kommer ind gennem de almindelige Skatter, men det forretningsmæssige Synspunkt maa alligevel gøres gældende ogsaa overfor Postvæsenet. Jeg mener, at vi i nogen Grad maa fastholde dette, naar vi behandler et Lovforslag som det foreliggende. Paa mit Partis Vegne skal jeg derfor tilraade, at vi gaar noget højere med Taksterne, end Tilfældet er i det foreliggende Lovforslag.

Spørgsmaalet om Postpakkerne skal jeg ikke dvæle nærmere ved; alle saadanne Enkeltheder drøftes bedst i Udvalget.

Kun skal jeg sige, at Forskellen mellem Jernbanetaksterne og disse Takster er for ringe. Navnlige naar Formaalet er det, som den højtærede Minister sagde — hvad jeg ogsaa har Grund til at tro er rigtigt, det er i Virkeligheden det eneste naturlige —, at man vil søge at faa de store Pakker over paa Jernbanen, vil jeg absolut tilraade, at der bliver større Forskel end den, her er Tale om.

Ministerens Bemærkninger om Lokalportoen kan jeg ganske tiltræde; den højtærede Minister har utvivlsomt Ret i, at det har været den Betragtning, han anførte, ud fra hvilken man har fastholdt Lokalportoen. En Forhøjelse til 7 Øre er imidlertid saa ringe, at vi burde overveje, om vi ikke snarere skulde gøre Skridtet fuldt ud og tage en ensartet Porto over hele Linien, saa meget mere som vi ikke kan være blinde for, at det bærer hen imod, at vi kommer til at røre ved den almindelige Brevporto. Det laa ogsaa i den højtærede Ministers Udtalelse. Han sagde, at han havde søgt og vilde søge at holde noget igen paa dette Punkt, men jeg forstod dog Ministeren saaledes, at han saa det som en Mulighed, vi maaske kunde vente i næste Omgang. Jeg synes, at vi saa hellere straks maa gaa til en saadan Porto af 10 Øre for hele Landet og saa se, hvor længe vi kan køre med det.

Sluttelig kom Ministeren med nogle Udtalelser om Forhøjelsen af Portoen paa Aviser og Tidsskrifter. Det forbavsede mig i allerhøjeste Grad at høre disse Udtalelser, thi en saa sort Utaknemmelighed havde jeg ikke ventet. Forholdet er det, at jeg udtrykkelig tilsagde Ministeren Forhandlingsvillighed med Hensyn til Forhøjelser ogsaa paa dette Omraade, og nu siger Ministeren: Medens der var almindelig Stemning for at gaa til Forhøjelser paa alle andre Omraader, vilde man slet ikke høre Tale om Forhøjelser her. Og videre sagde Ministeren, at det kunde ikke nytte at komme til Bladforeningerne for at forhandle om Forhøjelser, men hvis man tilstræbte Forhandling om Omlægning, kunde det nytte. Her har Ministeren fuldkommen Æret. Det kunde meget godt nytte at komme og forelægge Bladforeningerne den Sandhed, at Lønstigninger og meget andet maa medføre Takstforhøjelser paa forskellige Omraader og følgelig ogsaa paa dette, og saa forhandle med dem derom. Jeg kan godt her sige, at Bladforeningerne i Søndags holdt et Møde, og dér talte jeg netop for, at vi skulde optage en Forhandling om